ting ved Værelsets Bekvemmeligheder og forsvandt saa med mange Buk.

Straks han var gaaet, sank jeg halv bedøvet ned paa Sofaen. Jeg, Snedkersvend Cathrine Horsbøl, som var vant til at bo paa et Værnehjem for 50 Øre om Dagen og spise til Middag paa 35 Øres Spisehuse, var nu pludselig blevet puttet ind paa et Sted, hvor man maatte være en Krøsus for at bo. Jeg kan godt forstaa, at det maa være svært for Folk, der har været rige, paa en Gang at blive fattige og derved leve paa en anden Vis end de er vant til; men jeg har aldrig tænkt, at det omvendte kunde være lige saa svært, det fik jeg at føle i Dag. Hvor han generede mig, den kjoleklædte. Skulde jeg have Middagsmad, behøvede jeg to Kuverter, jeg kunde forstaa det, hvis jeg fik mere end en Ret, men den kjoleklædte gav mig kun Steg, og da jeg forlangte noget mere, blev han ganske forfærdet og spurgte, om jeg vilde have mere »Fleisch,« tilsidst fik jeg da en Omelet. Ligesaa ved Aftensbordet, jeg spiste nemlig paa mit Værelse, jeg kunde ikke bekvemme mig til at gaa i Spisesalen, da jeg taler saa daarlig tysk. Naa paa den Maade kunde jeg ikke leve, det indsaa jeg straks. Kl. var imidlertid blevet 1, inden jeg kom til Hotellet, det tager ogsaa Tid at køre i Droske.

Da jeg havde faaet mit Tøj bragt op, vaskede jeg mig og klædte mig om, spiste Resten af mit danske Brød og gik ud. Jeg vilde søge mig et Logi og saa opsøge den danske Snedker, som jo skulde bo i Wasserthorstrasse. Det var en lang Vej, og jeg maatte stadig spørge mig for; jeg opdagede da, at jeg langt lettere kunde forstaa Mænd end Kvinder og spurgte saa, naar jeg saa en jævn tarvelig Mand, om Vej. De havde ikke ondt ved at forstaa mig, men jeg havde temmelig ondt ved at forstaa dem, dog gik det rigtig godt. Langt om længe naaede jeg Wasserthosstrasse og Nr. 25, men ak! der boede slet ingen Snedker Larsen. Jeg var begyndt at blive træt, og sulten var jeg i høj Grad, da jeg næsten slet intet havde spist den Dag. Jeg fandt hen til en Politistation og spurgte der om Larsen, de var meget flinke, saa ogsaa efter i nogle Bøger, men sagde saa, at de ikke kunde give mig Oplysninger om ham. Den Besked vilde jeg naturligvis ikke lade mig nøje med, thi hvor skulde man faa den Slags Oplysninger, naar det ikke var paa en Politistation. Jeg protesterede baade paa tysk og dansk; tilsidst kom der en gammel hvidhaaret Herre, som tog Bøgerne fra de andre, lagde dem til Side og tog andre frem. Efter kort Tids Søgen fortalte han mig, at Larsen boede i Prinzensstrasse 108. Jeg spurgte mig saa frem dertil og fandt virkelig Larsen. Nu var det saa underligt, thi da jeg søgte og søgte, faldt det mig ikke